

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, bývajúceho v S., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. J., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanej **A.**, so sídlom v B., IČO: X., **o zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 126/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2013 sp. zn. 14 Co 331/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu sumu 9.525 Eur titulom sťaženía spoločenského uplatnenia, ako doplatku do 50% zvýšenia sťaženía spoločenského uplatnenia podľa ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., pretože žalovaná akceptovala toto zvýšenie len v rozsahu 25%, ktoré už bolo žalobcovi žalovanou zaplatené.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 17. apríla 2012 č.k. 15 C 126/2011-102 žalobu žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, 5 zákona č. 437/2004 Z.z., vecne tým, že v konaní mal preukázané, že 23. júla 2009 došlo k dopravnej nehode, ktorú spôsobila vodička motorového vozidla zn. F. evidenčné číslo B., ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 4. novembra 2010 pod č.k. 3 T 89/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2011 pod č.k. 3 To 150/2010 právoplatným 25. januára 2011, uznaná vinnou z ťažkej ujmy na zdraví vo vzťahu k

žalobcovi. Prevádzkovateľ predmetného motorového vozidla mal uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovanou, na základe ktorého žalovaná žalobcovi plnila náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a zvýšenie tejto náhrady v rozsahu 25%, pričom vychádzala z bodového ohodnotenia 2.558,75 bodov a z výšky náhrady za jeden bod 14,89 EUR. Tieto skutočnosti neboli medzi účastníkmi konania sporné. Sporná zostala výška zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na 50%, t.j. zvyšných 25%. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil, že 25% zvýšenie tak, ako uznala žalovaná je správne, primerané a korektné, pretože žalobca v dôsledku dopravnej nehody utrpel ťažké poranenia, v dôsledku ktorých bol uznaný invalidným. Žalobca zmenu miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť oproti pôvodnej 75%, ani výsledky kontrolnej lekárskej prehliadky, neaktualizoval. V konaní bolo preukázané, že jeho zdravotný stav sa v dôsledku zranení pri dopravnej nehode zmenil. Napriek zraneniam, ktoré zanechali trvalé následky však robí všetky bežné samoobslužné úkony sám, je samostatný, sebestačný, robí bežné práce v domácnosti, chodí na krátke prechádzky, je zamestnaný, plánuje si založiť rodinu. Žalobca napriek poškodeniu zdravia nie je úplne vylúčený zo spoločenských, profesných a ani kultúrnych činností, môže sa uplatniť v živote i v spoločnosti, preto súd dospel k názoru, že priznané i vyplatené zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalovanou vo výške 25% je primerané. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 vety prvej O.s.p., a žalovanej nepriznal náhradu trov konania, lebo jej žiadne nevznikli.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. októbra 2013 sp. zn. 14 Co 331/2012 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že prvostupňový súd náležite zistil skutkový stav veci a vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil, na ktoré odôvodnenie odvolací súd poukazuje. Súd prvého stupňa jasne a konkrétne odôvodnil všetky skutočnosti, ktoré vzal do úvahy pri stanovení navýšenia základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. V prejednávanvej veci ide o prípad hodný osobitného zreteľa, kedy v zmysle platného zákona môže súd priznať navýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia až do výšky 50%. Znenie zákona tak pripúšťa rozpätie navýšenia náhrady od 0 do 50%, čo umožňuje súdu rozhodnúť o primeranom navýšení podľa spôsobených následkov, ktoré zanechala nehoda na poškodenom v oblasti jeho spoločenského, kultúrneho, pracovného a súkromného života. Následky sťaženia spoločenského uplatnenia pritom súd musí vyhodnocovať u každého

poškodeného individuálne, s prihliadnutím na všetky zmeny, ktoré nastali v jeho živote po úraze. V konaní bolo preukázané, že u žalobcu zmeny nastali a odôvodňujú navýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. Maximálne navýšenie o 50%, ktoré požaduje žalobca, je však neprimerané. Takéto navýšenie je možné priznať len poškodeným s najťažšími následkami, kedy zostanú pripútaní na lôžko, plne odkázaní na pomoc iných, ktorí nedokážu vykonávať ani základné životné úkony, sú úplne izolovaní nielen od akéhokoľvek spoločenského, športového alebo kultúrneho života, ale aj od sexuálneho a citového života. Žalobca z týchto činností vylúčený nie je, preto napadnutý rozsudok považoval za správny. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože je žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní pred odvolacím súdom bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že došlo k upretiu jeho práva zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku a napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, pretože jeho odôvodnenie nespĺňa zákonné náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. V obsiahlom dovolaní podrobne uviedol s poukazom na príslušnú judikatúru, prečo považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, aké náležitosti má mať odôvodnenie rozsudku, s ktorými odvolacími námietkami sa nevysporiadal odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, ktoré dokazovanie potrebné pre rozhodnutie nedoplnil, a tiež, že nesprávne vyhodnotil právne relevantné skutočnosti. Odňatie možnosti zúčastniť sa vyhlásenia rozsudku na odvolacom súde potom vyvodzoval z toho, že napriek výslovnej žiadosti doručiť oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku na e-mailovú adresu právneho zástupcovi, odvolací súd toto ponechal bez povšimnutia a právneho zástupcu o tomto neupovedomil, za čo sa mu súd dodatočne ospravedlnil.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolanie odmietnuť ako nedôvodné. Uviedla dôvody, pre ktoré je potrebné považovať dovolanie za neprípustné a zaujala stanovisko k jednotlivým námietkam žalobcu uvádzanými v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré

možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd danú vec doposiaľ nerozhodoval. Rovnako sa nejedná o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie

po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“), (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca namietal, že odvolací súd (ako aj súd prvého stupňa) nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Konkrétne namietal nedostatky týkajúce sa vykonávania dôkazov, a to, že prvostupňový súd vo veci nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz - výsluch svedka MUDr. M. a taktiež nedostatky hodnotenia dôkazov, t.j. že odvolací súd sa zameral iba na to, čo žalobca sám zvláda a nedocenil, resp. neprihliadol na trvalé následky poškodenia jeho zdravia, t.j., namieta aj porušenie svojho práva na rovnosť v konaní.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – ďalej len „dohovor“) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania, kde ju ale nemožno vykladať ako (absolútnu) viazanosť súdu procesnými návrhmi účastníkov.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (por. rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). Odvolací súd (ani okresný súd) preto svojím postupom dovolateľa nevyklúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Ak však súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná, musí svoj postup odôvodniť (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo

nadbytočné). Vysvetlenie dôvodov pre nevykonanie navrhnutých dôkazov posilňuje presvedčivosť rozhodnutia z hľadiska atribútov správnosti, zákonnosti i dôvodnosti.

Súd prvého stupňa odôvodnil svoje uznesenie ktorým zamietol návrh na vykonanie dokazovania svedeckou výpoveďou MUDr. M. k otázke zranení žalobcu po dopravnej nehode, z dôvodu nadbytočnosti. Nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, pretože stav žalobcu po dopravnej nehode bol už zdokumentovaný v súdnom spise založenými listinnými dôkazmi.

Ani namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Tvrdenia dovolateľa o nedostatkoch dokazovania a s nimi súvisiaceho porušenia zásady rovnosti v konaní sú teda neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého

jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová a ďalší* proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03 a uznesenie z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový ako aj odvolací súd náležite odôvodnili svoje rozhodnutia. Súd prvého stupňa zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel a prečo ju zamietol. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v plnom rozsahu aj s odôvodnením tohto rozsudku a len na doplnenie správnosti zopakoval, prečo je potrebné považovať rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené

skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nadväzujúce, resp. osvojujúce si dôvody rozsudku súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. sp. zn. I. ÚS 188/06).

Neopodstatnenou bola aj námietka žalobcu o tom, že mu verejné vyhlásenie rozsudku nebolo oznámené prostredníctvom e-mailovej správy.

Z ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p. vyplýva, že vo veciach, v ktorých odvolací súd rozhoduje vo veci samej rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 214 O.s.p.), nemá súd povinnosť adresne predvolávať účastníkov konania na verejné vyhlásenie rozsudku; povinnosťou súdu je len všeobecne neadresne oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na svojej úradnej tabuli. Túto povinnosť v danom prípade odvolací súd splnil (por. „Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania“ dňa 8. októbra 2013 o 14.30 hod. v miestnosti č. 58 na čl. 147 spisu a potvrdenie o vyvesení tohto upovedomenia na úradnej tabuli dňa 19. septembra 2013 – teda viac ako 5 dní pred vyhlásením rozsudku). Uvedený postup odvolacieho súdu bol v súlade so zákonom, preto ním nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Na tomto konštatovaní nič nemení ani oznámenie žalobcu o doručovaní na e-mailovú adresu podľa § 45 ods. 4 O.s.p. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku sa totiž účastníkom osobitne nedoručuje, a preto ani nebolo potrebné ho posielat' žalobcovi e-mailom.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. apríla 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová